

част от въпросите могат да бъдат всъщност задачи, а това означава, че намирането на верния отговор изисква известно технологично време за смятане.

Разбира се, тези разсъждения са на основата на опита, който има авторът, при изпитването на студенти по дисциплините „Статистика“, преподавана пред студенти нестатистици, и „Макроикономическа статистика“, преподавана на студентите от специалност „Статистика и иконометрия“ от IV курс, където тестовете освен въпроси съдържат и задачи, изискващи извършването на някои аритметични действия. Всяка дисциплина е със своя специфика, която се отразява както на съдържанието на теста, така и на начина на оформянето на въпросите. Следователно изглежда, че универсални правила няма. Може би практиката е най-добрият съветник, но след като се проучи и чуждият опит.

В заключение трябва да се подчертаят две неща. Първо, изложените тук разсъждения по някои от проблемите, възникващи при изпитването чрез дидактически тестове, са само споделяне на известен опит и в този смисъл нямат за цел да поучават или да налагат решения. Това е по-скоро покана за разговор въобще по въпросите на обучението, а обсъжданата проблематика е само част от тях. Второ, изпитването чрез дидактически тестове не трябва да бъде единствената форма на изпитване. Тя трябва да се прилага чрез съчетаването ѝ с другите форми за проверка и оценка на знанията през целия период на обучението.

Приета за печат на 2.11.2000 г.

ЦИТИРАНА ЛИТЕРАТУРА:

- Георгиев, Е. (1976). Психометрични методи за проверка и оценка на знания по български език, Народна просвета, С.
- Закон за висшето образование (Обн., ДВ, бр. 112 от 27.12.1995 г., изм., бр. 28 от 2.04.1996 г., бр. 56 от 15.07.1997 г., попр., бр. 57 от 18.07.1997 г., изм., бр. 58 от 22.07.1997 г., изм. и доп., бр. 60 от 2.07.1999 г., в сила от 2.07.1999 г., попр., бр. 66 от 23.07.1999 г.).
- Andersson, R., A.-K. Olsson. (1999). Fields of Education and Training. Eurostat.